

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 214/2021
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивице Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 174/19 од 19.02.2020. године и Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 146/20 од 01.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивице Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 174/19 од 19.02.2020. године и Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 146/20 од 01.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр. 174/19 од 19.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 146/20 од 01.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Врању К.бр. 174/19 од 19.02.2020. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Ивица Костић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење или исте преиначи и оптужбу одбије у целости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници

већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијених пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је суд погрешно применио кривични закон, када је окривљеног огласио кривим за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, обзиром да се у радњама окривљеног могу стећи само елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ. По ставу одбране, кривично дело насиље у породици подразумева одређени континуитет за постојање дела, по правилу није довољно једна радња, већ је потребно да угрожавање члана породице траје неко краће или дуже време и то само у ситуацији у којој је проузрокована конкретна опасност по оштећену, као и да се последица кривичног дела састоји у угрожавању спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, при чему угроженост представља једно континуирано стање у коме се налази члан породице и које стање мора трајати краће или дуже време. Међутим, у конкретном случају, окривљени је осуђен за једнократно понашање, а последица која чини обележје кривичног дела – постојање угрожености оштећене у изреци побијане првостепене пресуде није описана, већ је као последица кривичног дела означно насиље лаке телесне повреде оштећеној, а што представља елемент кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, а не кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

Наиме, код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ, ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ – примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава телесни интегритет или/и душевно стање оштећеног.

Радња извршења предметног кривичног дела, која је дакле дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, па се, у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута. При томе, иако стоји чињеница да се ради о трајном кривичном делу, имајући у виду да је последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ опредељена трајним глаголским обликом као угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана своје породице, по налажењу овога суда кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ може, међутим, постојати и онда када је радња извршења предузета само једном, дакле довољна је једна радња извршења која је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног

стања пасивног субјекта – оштећеног, односно до наступања забрањене последице, а што је овде управо случај.

Наиме, окривљени је супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, описаним радњама извршеним дана 18.11.2017. године (након вербалне расправе, пришао оштећеној, ухватио је рукама у пределу доње вилице и за косу, те је чеоним делом главе ударио у чеони део њене главе, а потом ухватио за косу и почео да је вуче по кухињи, при том јој говорећи да кућу не може да напусти без деце, да не могу да је спасу ни шест сигурних кућа, да ће да је убије, да ће од ње да направи жену или у противном неће да постоји, након чега ју је одгурнуо, те је оштећена леђима ударила у зид кухиње, као и скочним зглобом леве ноге, услед чега је задобила лаку телесну повреду) – угрозио спокојство и телесни интегритет члана своје породице – ванбрачне супруге оштећене ББ и при томе остварио битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ.

С тога су наводи захтева, којима се указује да је у погледу кривичног дела за које је окривљени правноснажно оглашен кривим примењен закон који се није могао применити, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Поред наведеног, бранилац окривљеног захтеву за заштиту законитости наводи и да је у правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама овог законика не може заснивати и као незаконити доказ означава исказ судског вештака медицинске струке ВВ са главног претреса од 19.02.2020. године, којом приликом се судски вештак изјашњавао о медицинској документацији достављеној од стране окривљеног АА, а да пре тога Основни суд у Врању није наредбом која би садржала све елементе који су прописани одредбама члана 117. и 118. ЗКП одредио извођење доказа вештачењем повреда окривљеног АА.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је судски вештак медицинске струке ВВ обавио судско медицинско вештачење повреда оштећене ББ у претходном поступку, да је одбрана доставила медицинску документацију за окривљеног АА у току поступка, да је бранилац на главном претресу предложио да се позове судски вештак ВВ ради појашњења налаза и мишљења у тачки 2. у погледу повреде стопала скочног зглоба, ком предлогу се противио заменик ОЈТ, као и пуномоћник оштећене, да је суд решењем на записнику од 13.12.2019. године усвојио предлог одбране да се на наредни главни претрес позове судски вештак ВВ ради појашњења налаза, да се судски вештак на главном претресу дана 19.02.2020. године изјашњавао на питања браниоца и суда, као и да се у свом исказу, поред осталог изјаснио и на медицинску документацију која се налази у списима предмета за окривљеног АА, констатујући шта се у истој налази.

Имајући у виду напред наведено, односно чињеницу да је у овом кривичном поступку одређено вештачење од стране судског вештака медицинске струке, да се судски вештак на главном претресу изјашњавао у погледу медицинске документације

окривљеног, коју је сам окривљени доставио и то у циљу провере навода одбране, да је судски вештак само констатовао шта пише у медицинској документацији, то се по ставу Врховног касационог суда такав исказ може користити као доказ у поступку и не представља незаконит доказ у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић